

Decyzja Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych z dnia 2 grudnia 2004 r. umarzająca postępowanie w sprawie przekazania danych osobowych Skarżącego Spółce Telekomunikacyjnej. W trakcie postępowania Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych Ochrony Danych Osobowych stwierdził, że w rozpatrywanym przypadku doszło do wykorzystania informacji dotyczących prowadzonej działalności gospodarczej a nie informacji o osobie fizycznej.

Warszawa, dnia 2 grudnia 2004 r.

**GI-DEC-DS-267/04/571,572,573**

### **DECYZJA**

Na podstawie art. 105 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 z późn. zm.) oraz art. 12 pkt 2, art. 22 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 z późn. zm.) w zw. z art. 66 pkt 2 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. Przepisy wprowadzające ustawę o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. Nr 173, poz. 1808) oraz art. 7 a ust. 2 ustawy z dnia 19 listopada 1999 r. Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. Nr 101, poz. 1178, z późn. zm.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wniosku Pana *V.I.*, zam. w (...), dotyczącego przetwarzania jego danych osobowych przez *Spółkę Telekomunikacyjną I* z siedzibą (...) oraz *Spółkę X* z siedzibą (...),

**umarzam postępowanie w niniejszej sprawie.**

### **Uzasadnienie**

Do Biura Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wpłynęło pismo Pana *V.I.*, zam. (...), zwanego dalej także Skarżącym, w sprawie przetwarzania jego danych osobowych przez *Spółkę Telekomunikacyjną I* z siedzibą (...), (...) oraz *Spółkę X* z siedzibą (...). Skarżący w

przedmiotowym piśmie zażądał wyciągnięcia konsekwencji wobec ww. podmiotów podnosząc, iż *Spółka Telekomunikacyjna I* bez podstawy prawnej udostępniła jego dane osobowe *Spółce X*.

W celu zbadania zasadności zarzutu Skarżącego, Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych zwrócił się o złożenie wyjaśnień do *Spółki Telekomunikacyjnej I* oraz *Spółki X*. Na podstawie uzyskanych wyjaśnień ustalono co następuje:

1. Skarżący w dniach 8 września 1995 r. oraz 17 maja 1997 r. zawarł ze *Spółką Telekomunikacyjną I* umowy o korzystanie z abonamentu - 1234, jako wspólnik *Spółki Cywilnej Y* z siedzibą (...).
2. W dniu 24 kwietnia 2003 r. *Spółka Telekomunikacyjna I* zawarła ze *Spółką X* umowę o obsługę wierzytelności, wynikających z umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych (kopia umowy w aktach sprawy), w związku z realizacją której udostępniła *Spółce X* dane osobowe swoich dłużników, w tym dane osobowe wspólników *Spółki Cywilnej Y*.
3. Zakres udostępnionych *Spółce X* przez *Spółkę Telekomunikacyjną I* danych Skarżącego obejmował dane osobowe (imię i nazwisko dłużnika), dane teleadresowe (adres i numer telefonu stacjonarnego) oraz dane określające tytuł prawny wierzytelności i wysokość zadłużenia (kwota główna i należności uboczne, w szczególności odsetki).
4. W dniach 16 lipca oraz 27 lipca 2004 r. Skarżący skierował do *Spółki Telekomunikacyjnej I* pisma, w których wskazał m.in. iż: „(...) *Spółka X* nie jest dla mnie [Skarżącego] stroną do jakichkolwiek rozmów, ani korespondencji. Pomijając fakt, że - jak na razie - jedynym organem uprawnionym do windykacji (i to po uzyskaniu przez wierzyciela klauzuli wykonalności) jest komornik sądowy, a wszelkie podszywające się twory w rodzaju *Spółki M*, *Spółki X* ect. działają bezprawnie.”

Po zapoznaniu się z całością materiału zgromadzonego w sprawie Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 105 § 1 Kpa, gdy postępowanie z jakiegokolwiek przyczyny stało się bezprzedmiotowe, organ administracji publicznej wydaje decyzję o umorzeniu postępowania. W literaturze przedmiotu uznaje się, iż bezprzedmiotowość postępowania administracyjnego, o którym mowa powyżej oznacza, że brak jest któregoś z elementów materialnego stosunku prawnego. Powyższe powoduje, iż nie można wydać decyzji administracyjnej załatwiającej sprawę przez rozstrzygnięcie jej co do istoty. Przesłanka umorzenia postępowania może istnieć jeszcze przed wszczęciem postępowania, co zostanie ujawnione dopiero w toczącym się postępowaniu, a może również powstać w czasie trwania tego postępowania, a więc w sprawie już zawisłej przed organem

administracyjnym (B. Adamiak, J. Borkowski „Kodeks postępowania administracyjnego komentarz”, Wydawnictwo C.H. Beck Warszawa 2000 r., str. 428).

Mając na uwadze powyższe wskazać należy, iż ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 z późn zm.), zwana dalej ustawą, określa zasady postępowania przy przetwarzaniu danych osobowych oraz prawa osób fizycznych, których dane osobowe są lub mogą być przetwarzane w zbiorach danych (art. 2 ust. 1 ustawy). Zgodnie z art. 6 ust. 1 ustawy, za dane osobowe uważa się wszelkie informacje dotyczące zidentyfikowanej lub możliwej do zidentyfikowania osoby fizycznej. Powyższa definicja powoduje, że ustawa o ochronie danych osobowych nie chroni informacji dotyczących przedsiębiorców.

W przedmiotowej sprawie Skarżący zawarł ze *Spółką Telekomunikacyjną I* umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych występując jako wspólnik spółki cywilnej [*Spółki Cywilnej Y*]. Zgodnie natomiast z art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. Nr 173, poz. 1807), za przedsiębiorców uznaje się także wspólników spółki cywilnej w zakresie wykonywanej przez nich działalności gospodarczej. Przedsiębiorcą w rozumieniu ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, jest osoba fizyczna, osoba prawna i jednostka organizacyjna niebędąca osobą prawną, której odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną wykonująca we własnym imieniu działalność gospodarczą.

Warto również zauważyć, iż przed wejściem w życie ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, tj. przed dniem 21 sierpnia 2004 r. wspólnicy spółki cywilnej także uznawani byli za przedsiębiorców [art. 2 ust. 3 ustawy z dnia 19 listopada 1999 r. Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. Nr 101, poz. 1178, z późn. zm.)]. Podkreślenia nadto wymaga, iż dane dotyczące przedsiębiorców, a więc również wspólników spółki cywilnej wpisywane są do ewidencji działalności gospodarczej, która na mocy przepisu art. 7 a ust. 2 ustawy Prawo działalności gospodarczej, jest jawna a dane w niej zawarte nie podlegają przepisom ustawy o ochronie danych osobowych. Pomimo, iż w dniu 21 sierpnia 2004 r. weszła w życie ustawa o swobodzie działalności gospodarczej, zastępująca ustawę Prawo działalności gospodarczej, to jednak przepisy dotyczące ewidencji działalności gospodarczej, które wyłączają stosowanie przepisów ustawy o ochronie danych osobowych, nie zostały uchylone i w dalszym ciągu obowiązują. Zgodnie bowiem z art. 66 pkt 2 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. Przepisy wprowadzające ustawę o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. Nr 173, poz. 1808), powołany wyżej przepis art. 7 a ust. 2 ustawy Prawo działalności gospodarczej zachowuje moc obowiązującą do dnia 31 grudnia 2006 r.

Podkreślenia także wymaga, że Pan *V.I.* w związku z przetwarzaniem jego danych osobowych, skierował do Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych żądanie „(...) wyciągnięcia konsekwencji wobec *Spółki Telekomunikacyjnej I* oraz *Spółki X*, które to firmy bezprawnie – moim

zdaniem - wspólnie i w porozumieniu doprowadziły do udostępnienia moich danych osobowych osobie trzeciej”.

W świetle powyższych uregulowań prawnych jak również mając na uwadze, że Pan V.I. w obrocie prawnym występuje w charakterze przedsiębiorcy, stwierdzić należy, iż wszelkie działania dokonywane na danych przedsiębiorcy, w tym także udostępnianie tych danych, pozostają poza regulacją ustawy o ochronie danych osobowych. W konsekwencji, poza zakresem przedmiotowym ustawy o ochronie danych osobowych pozostaje rozważenie legalności przetwarzania informacji o takim charakterze.

Dla potwierdzenia słuszności stanowiska Generalnego Inspektora warto również przytoczyć pogląd Naczelnego Sądu Administracyjnego zaprezentowanego w wyroku z dnia 28 listopada 2002 r. (sygn. akt II S.A. 3389/01), w którym to NSA wskazał, iż „w sytuacji, gdy przedsiębiorca objął swoim zakresem *danych indywidualnych* dotyczących firmy swoje dane osobowe (...), nie może on domagać się, jako osoba fizyczna ochrony swoich danych osobowych, które są wykorzystywane nie jako dane osobowe, lecz jako dane firmy. Decydując się na utożsamianie tych danych, godzi się bowiem na szersze ich ujawnianie i słabszą ochronę”. Warto jednocześnie podkreślić, iż NSA wskazał w sposób wyraźny, iż „w zamierzeniu ustawodawcy ochrona prawa prywatności zmierza do tego, aby większą ochronę zapewnić osobom fizycznym. Jednostki organizacyjne i osoby prawne, w szczególności prowadzące działalność gospodarczą podlegają tej ochronie w mniejszym stopniu. (...) Stąd osoba decydująca się na taką działalność, godzi się na ograniczenie swego prawa do prywatności w większym zakresie”.

W tym stanie faktycznym i prawnym Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych rozstrzygnął, jak w sentencji.

Decyzja jest ostateczna. Na podstawie art. 21 ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych oraz art. 129 § 2 ustawy Kodeks postępowania administracyjnego, strona niezadowolona z niniejszej decyzji może zwrócić się do Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych (adres: Biuro Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych, ul. Stawki 2, 00 – 193 Warszawa) z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy w terminie 14 dni od daty doręczenia decyzji.